

ΜΗΧΑΛΗΝΕΣΑΙ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΘΝΕΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ : 'Εν 'Αθήναις καὶ ταῖς ἑπαρχ. φρ. 20. — 'Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 30
 ΑΓΓΕΛΙΑΙ: ἅπαξ ἢ δις, λ. 40, τρίς ἕως ἑξάκις λ. 20, κατὰ μῆνα λ. 15, ἔτος ἡ'ἑξαμηνίαν λ. 10.

— ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ὁδὸς Μουσῶν, Ἀριθ. 4, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμορος παρὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος. —

B. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΤΟ ΠΟΥΦ ΤΗΣ ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΥ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΗΠΕΙΡΟΘΕΣΣΑΛΙΑΣ

Ἐ ψευδῆς πανηγυρικῶς ἐγκαθιδρύθη εἰς τὰς στήλας τοῦ *Αἰῶνος*, ὡς ἡ σκωρία ἐπικάθηται τοῦ σιδήρου. Ἐδημοσίευσεν προχθὲς τὸν Γενικὸν Ἰσολογισμὸν τῆς πρώτης ἐξαμηνίας τοῦ 1882 τῆς Προνομιοῦχου Τραπεζῆς *Ἡπειροθεσσαλίας* καὶ ἐξεθείαζε τὰ ἐπιτελέματα τῆς ἐπὶ τῶν «πολυπαθῶν», ὡς δις καὶ τρίς ἐν τῷ αὐτῷ προλόγῳ ἐπαναλαμβάνει, κατοίκους τῶν νέων ἐπαρχιῶν.

Ἄκόμη ἐτόλμα νὰ διαβεβαιώσῃ, ὑψόμενος αὐτὸς εἰς Δὸν Κισῶτον καὶ ἐκλαμβάνων τὸ δημόσιον ὡς Σάγγον Πάνσαν, ὅτι καὶ αὐτὸ τὸ ἀγροτικὸν ζήτημα «θέλει ἐξ ὀλοκλήρου ἐκλείψαι» — εἶναι αὐταὶ αἱ λέξεις τοῦ *Αἰῶνος* — ἀδιὰ τῆς ἐπιτελετικῆς ἐπιδράσεως τῆς ἀρτισυστάτου Τραπεζῆς.

Ἵστερα ἀπὸ αὐτὰ θὰ περιμένητε νὰ ἴδῃτε ὅτι ἡ Τράπεζα αὐτὴ ἐβόηθησε τοὺς κατοίκους τῆς Θεσσαλίας καὶ τῆς Ἀρτίας νὰ ἀγοράσουν γαίας, ὡς ποτε ἐν Ἀγγλίᾳ ὁ Κόβδεν καὶ ὁ Ἰάκωβος Ταϊϋλωρ, οἱ μεγάλοι ἰδρυταὶ τῶν ὀνομασθεισῶν *Freehold Land Societies*.

Ἄλλ' ἐὰν μόνον ἀναλογισθῆτε ὅτι αἱ *Ῥεκλάμαι* αὐταὶ ἀναγράφονται ὑπὸ τοῦ τραπεζιτικοῦ *Αἰῶνος*, ἢ πίστις σας σαλεύεται καὶ χωρὶς νὰ ἐκπλαγῆτε, ἀναγινώσκετε ἐν τῷ παρὰ πόδας δημοσιευμένῳ Ἰσολογισμῷ ὅτι ἡ μόνη βοήθεια πρὸς τὴν γεωργίαν ἀναγράφεται ὑπὸ τὸν τίτλον *χρηρησεις εἰς γεωργοὺς καὶ κτηματίας*, συμποσοῦμεναι αἱ μὲν τοῦ Κεντρικοῦ Καταστήματος εἰς δρ. 231,241, αἱ δὲ τῶν ὑποκαταστημάτων εἰς δρ. 4,650, τὸ ὅλον δρ. 236,297.

*Ὡδινεν *Αἰῶν* καὶ ἔτεκε μὺν.

Μὲ αὐτὰς τὰς 235,297, ἐξ ὧν ἀμφιβάλλομεν ἂν αἱ 297 ἐδόθησαν εἰς πτωχὸν γεωργόν. θὰ λυθῆ τὸ ἀγροτικὸν ζήτημα ὑπὸ τῆς προνομιοῦχου Τραπεζῆς, ὑπὲρ τῶν ἀγροτῶν, ἀκόμα καὶ ἂν παρ' ἐλπίδα, λέγει ὁ *Αἰῶν*, ἢ Κυβέρνησις δὲν προσέλθῃ εἰς ἀρωγὴν αὐτῶν.

Ποία δὲ εἶναι ἡ ἀλήθεια;

*Ὅτι ἡ Τράπεζα αὐτὴ ὡς νόθον τέκνον χρηματιστικῆς ἐπιχειρήσεως φέρει μεθ' ἑαυτῆς τὴν κακομοιρίαν παντὸς νό-

θου καὶ μεθ' ὅλον τὸν ἄγριον τόκον τῆς τοῦ 8 0/0, τὸ ὅσιον θὰ πῆ ὅτι αἱ Νεαὶ Ἐπαρχίαι εἶναι ὑπόδουλοι ἀκόμη οἰκονομικῶς, καὶ τὸ προνόμιον τοῦ χαρτονομίσματος ὅπερ ἔχει, κατέληξεν εἰς τὸ τραγικὸν μέρισμα τῶν δρ. 2,50, ὡς ἐλεημοσύνην καὶ κοροϊδίαν συνάμα, κατὰ μετοχῆν.

Τὰ μεγάλα ποσὰ κατεπόθησαν ὑπὸ τῶν μεγάλων κερχαριῶν κατὰ τὸ ἀρχικὸν παιγνίδι τῆς συστάσεως τῆς Ἐταιρίας καὶ τῆς ἀγοραπωλησίας τῶν μετοχῶν, καὶ τώρα οἱ μικροὶ μέτοχοι παραπέμπονται ν' ἀγοράσουν μαρίδες μετ' ἑξῆς καὶ τενηντὰ των!

Πολὺ δὲ παρήγορος εἶναι ἡ ὑπόμνησις τοῦ *Αἰῶνος* ὅτι καὶ ἡ ἀπαισίας μνήμη κατεργαρεῖκη Μπάννα τῆς Γαλλίας *Union Generale*, τῆς ὁποίας προχθὲς ἀκόμη οἱ διευθυνταὶ κατεδικάσθησαν εἰς πολυετὴ εἰρκτὴν, καὶ αὐτὴ κατ' ἀρχὰς ὀλίγα ἔδιδε κέρδη.

Τὸ ὅσιον θὰ πῆ ὅτι καὶ ἡ *Ἡπειροθεσσαλία* ἢ πρέπει νὰ διδῆ τῆς δύο καὶ πενήντα ἢ θὰ τὸ ρίξῃ ε' τὴν κατεργαρίαν καὶ τότε τὸν ἀγαθὸν Διοικητὴν τῆς κ. Μαθιουδάκην θὰ τὸν διαδεχθῆ κἀνένας ἄλλος Μποντοῦ, ὅστις θὰ τινάξῃ ἐπὶ τέλους τὰ μυαλά του ἀναφωνῶν: Ἀποθανεῖτω ἡ ψυχὴ μου μετὰ τῶν ἀλλοφύλων... μετόχων!

*Ἐως ὅτου ὁμῶς ὁ ἀξιότιμος Κ. Μαθιουδάκης κυβερνᾷ, οἱ μὲν γεωργοὶ τῆς Ἡπειροθεσσαλίας θὰ μοιράζωνται τὰς 297 δραχμάς των, διότι αἱ 235 χιλιάδες θὰ ἐδόθησαν εἰς μεγάλους κτηματίας, μηδεμίαν σχέσιν ἔχοντας μετ' ἄγροτικὸν ζήτημα, οἱ δὲ πτωχοὶ μέτοχοι μετ' ἑξῆς καὶ πενήντα των καὶ μετ' ἑξῆς τὴν μαρίδα των... τοῦ Φαλήρου.

***Ἀηληπισμένους.**

ΕΚ ΒΕΡΟΛΙΝΟΥ

(ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

29 Ἰανουαρίου 1883.

Τὸ βερολιναῖον δημόσιον ἀναμφερῶς πλέον συνεκινήθη ἐκ τοῦ ναυαγίου τῆς *Κιμβρίας* ἢ ἐκ τοῦ θανάτου τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ αυτοκράτορος Καρόλου Σχετζόλερν πρίγκιπος τῆς Πρωσσίας. Καὶ οὐδεὶς βεβαίως δύναται νὰ κακίσῃ τὸ κοινὸν ὅτι εἰς τὴν πλάστιγγα τῶν αἰσθημάτων του ἢ

απόλεια πεντακοσίων ανθρώπων έβάρυνε πλείοτερον τής απόλειας ενός πρίγκηπος, έν οί και αί μάλλον έγκωμιάσασαι αυτόν έφημερίδες ανεγνώρισαν ώς μεγαλείτερα προτερήματα, τήν αγάπην του προς τήν θήραν και τήν ίππασίαν, τό οίκογενειακόν στρατιωτικόν του ήθος και τήν αλλώως πολύτιμον αυτόν συλλογήν όπλων. Άλλ' ουδέεις επίσης δύναται νά μή επαινήσῃ τήν αύλήν, ήτις, ταύτα ίσως σταθμίασα, ουδαμώς επεχείρησε νά καταπλήξῃ τούς πολίτας διά μεγαλοπρεπούς κηδείας και νά επιβάλῃ ούτως είπειν πένθος διά λαμπρότητος ήγεμονικής. Τούναντίον, άντί νά παραγγείλῃ τῷ πρωθυπουργῷ ν' αναγγείλῃ εἰς τούς έσω και έξω γερμανούς τήν απόλειαν ήν επέστη ό βασιλικός οίκος, 1) εκήδευσε ή εκκλυσσε τον αγαθόν πρίγκηπα έν τῷ κύκλῳ τής βασιλικής οίκογενείας, των συγγενων του και των άπαραιτήτων άρχων, εποίησατο δε τήν επίσημον εκφοράν αυτού περί ώραν 8 μ. μ. τής Τετάρτης σεμνοπρεπώς και άθουρώδως διά τής Behren strasse, τής παραλλήλου τής υπό τās Φιλλύρας οδοῦ (Unter den Linden), όπου συνωστίζομενον πλῆθος μάτην άνέμεινε νά τήν ίδη παρελκύνουσαν.

Άλλῃ τής Κυμβρίας ή υπό του Σουλτάνου καταπόντισαι, ής τās λεπτομερείας ήδη θά έμάθετε, συνεκίνησεν αλλήθως πάσας τās τάξεις. Διότι εκτός του μεγάλου αριθμού των θυμάτων τής φρικαλέας καταστροφής, συναπολέσθησαν έν αυτή πρόσωπα δημοφιλή έν Βερολίνῳ, αί οιδοί αδελφαι Ρόμερ και οι ίνδοι του Καστανείου πανοράματος (Castan s' Panopticon).

Αί αδελφαι Ρόμερ εξετρελαναν άλλοτε τούς βερολιναίους. Η ειδικοτης των ητο πρωτον ή καλλονη και δευτερον το δαμα των, μεστων λαρυγγισμων απομυρμυμένων τής ανηδονος το κελადημα. Διο και αι ανηδονες (die nachtigallen) ητο το ονομα οπερ τοις εδιδεν το κοινόν.

Οί δε ίνδοι του πανοράματος εξετρελανον τās βερολιναίας. Ειδικοτης των ητο ή ευμελεια του καταστiktου σώματος αυτων και το μελαψόν τής σαρκός, το ξενίζον δι' ευρωπαϊον. Δίαν κομικα ανέκδοτα ανέφερε περί του θιάσου τούτου των άγρίων ίνδων ο γερμανικός τύπος, μεταξύ των όποιων τήν κορωνίδα κατέχει το εξής.

Ότε οί ίνδοι εύρίσκοντο έν Άνωβέρω, κόρη μεμνηστευμένη ήράσθη του άρχηγού έμμανώς. Ότε δ' εκειθεν αναχωρησαντες εφθασαν εἰς Βερολίνον, ή κόρη απέστειλε προς τόν περιάγοντα τον θίασον γερμανόν επιστολήν απευθυομένην προς το ρυπαρόν αντικείμενον του έρωτός της και τήν φωτογραφίαν αυτής. Η επιστολή εδημοσιεύθη έν ταῖς γερμανικαῖς έφημερίσιν άνευ τής υπογραφής της. Ομολογει δ' έν αυτή ή γερμανίς τον διακαέστερον έρωτα προς τον απεχθη ίνδόν, όν εξθείαζεν ως τύπον άνδρός. Εξεφραζε δε βαθείαν λύπην, ότι εἶνε δεσμευμένη διά μνηστείας και δεν δύναται ν' ακολουθήσῃ τον δυσειδή ήμίγμυον ίππότην της. Η δημοσιεύσασα τό κείμενον τής επιστολής: έφημερίς υπεσμείνει, ότι εκ μεν τής φωτογραφίας ή γράφουσα κόρη φαίνεται ωραιότατη, εκ δε τής υπογραφής αναγνωρίζεται ως ανήκουσα εἰς λίαν διακεκριμένην οίκογένειαν του Άνωβέρου.

Εμνήσθη ένταυθα των ίνδων τούτων διότι διεδραμάτισαν τρομερόν πρόσωπον κατά το θλιβερόν ναυάγιον, φονεύοντες διά των λογγων των εξ απελπισίας, τούς προσπαθουντας νά σωθωσιν επιβάτας.

Εκ των μάλλον διατυμπανισθέντων τελευταίων εἶνε ή Σ. Σ. Υπαινεγμός επί τῷ θανάτῳ έλληνοπούλας βασιλοπαιδος.

Αθώσις του επιφανούς καθηγητου Μωμσεν. Ως γνωστόν, και υμίν ίσως, ο μέγας ιστορικός άγορεύων κατά τās παρελθούσας εκλογάς ενώνιον των εκλογέων του, εκρινε δεόν ουχι μόνον νά διακηρύξῃ ότι δεν εἶναι οπαδός τής τυχοδιωκτικής πολιτικής (Schwindelpolitik), αλλά και θριμείως νά στιγματίσῃ αυτήν. Άλλ' ο Βίσμαρκ μολις έλαθε γνώσιν τής άγορεύσεως, κατήγγειλεν επί εξυθρίσει τόν γηραιόν καθηγητήν. Διότι ο έπονομασθεις σιδηρούς αρχικαγγελάριος ελάχιστον δείκνυται σιδηρούς προς τās εναντίον του προσωπικās προσβολάς. Τούναντίον, τοσοτον ευαίσθητα έχει τά νεύρα όσον άφορῃ ταύτας, ώστε, διηγούνται ότι, έχει εντύπους μνήσεις, άς έν τοιαύταις περιστάσεις αποστέλλει αύθωρει τῷ εισαγγελεῖ, συμπληρών μόνον αυτές διά του ονόματος του μνησομένου, του είδους τής προσβολής και τής υπογραφής του!

Εἶνε δ' αλλήθως παροιμιώδης ή πληθύς των δικων άς μέχρι τουδε έχει προκαλέσει, πολλάκις δι' ασχημάτους νόξαις. Γερμανική τις έφημερίς υπελόγιζεν επί εσχάτων ότι άν το άθροισμα των ποινων άς υπέστησαν οι κατά καιρούς ύπ' αυτού μνησθέντες, ύφίστατο ο Βίσμαρκ αυτός, άπας ο μέχρι σήμερα βίος αυτού δεν ήθελεν εξαρκήσει διά τήν απόπτισιν αυτών!

Η κατά του Μωμσεν κατηγορία είχε τούτο το καινοφανές, ότι ο γεραρος κατηγορούμενος, απολογούμενος ενωπιον του δικαστηρίου, επιτηδείως προσέβαλεν άλλους συναδέλφους του οἵτινες μέχρις εκεινης τής στιγμής ουδαμώς εφαντάζοντο ίσως ότι ήσαν αναμεμιγμένοι έν τῇ αρχική και γενικωτέρα προσβολῃ. «Ουδαμώς απεκάλεσα, ειπε, τον Βίσμαρκ απαταιώνα τυχοδιωκτην (scwindler), άλλ' όμως έμίλησα κατά συστήματος πολιτικού οπερ θεωρω ολίεθρον και ίσως πλείοτερον δίκαιον οπως με μνηύσωσιν θά είχαν οι ενθερμοι οπαδοι αυτού, οι από καθέδρας κοινωνισται!»

Το τελευταίον βέλος προφανώς εξετοξέυετο κατά του πρωτοτύπου καθηγητου τής πολιτικής Οικονομίας έν τῷ Πανεπιστημίῳ του Βερολίνου κ. Βάγνερ, οστις εκτοτε μῆνιν κελαινῆν τρέφει κατά του σοφοῦ γέροντος, οἵτινος τήν τρις δικασθεισαν ύπόθεσιν ταύτην οἴτως ώρισεν ο συνήγορος αυτού. «Η δίκη αυτή, ειπεν, άγορεύων ο συνήγορος του Μωμσεν, δεν εἶνε εκ των συνήθων διότι πρόκειται νά δικασθῃ διαφορά μεταξύ ενός δημιουργούντος ιστορίαν και ενός συγγράφοντος τοιαύτην». Άλλ' ο δημιουργών ιστορίαν αρχικαγγελάριος εδω ήττηθη υπό του μεγάλου ιστοριογράφου, οἵτινος ή αθώσις κατηύφρανε τούς φιλελευθέρους.

Η προσοχή του κοινού μετά τήν εξάντλησιν πάσης πλέον πληροφορίας περί των είκοσιεπτά εκατομμυρίων μάρκων άτινα κατέλιπεν ο αποθανών πρίγκηψ Κάρλος και πάσης περιγραφής των πολυαριθμων και πολυτελεστάτων δώρων, άτινα προσήνεχθησαν ύπυ διαφόρων μεγαλειοτήτων, ύψηλοτήτων, κοινότητων, πόλεων και συντεχνιών, τῷ πρίγκηπι διαδόχῳ κατά τήν ημέραν των λίαν άθουρώδως εορτασθέντων έν τῇ αύλή άργυρών γάμων του, έστράφη και πάλιν περι τά πολιτικά. Διο και εκ τούτων δεν κρίνω ασκοπον νά μνημοεύσω του τελευταίου έν τῇ γερμανικῇ διαίτη (Reichstag) λόγου του Ρίχτερ, ενός των κορυφαίων αντιπάλων του Βίσμαρκ.

Ο λόγος ούτος συνεκίνησε τās κατωτέρας τάξεις τής γερμανικής κοινωνίας και ενέβαλεν εἰς ανησυχίαν τās των εθγενών· εγένετο δε αντικείμενον λίαν ζωνεας συζήτησεως μεταξύ του φιλελευθέρου και του συντηρητικου τύπου. Διότι ο άρχηγός τωσ φιλελευθέρων ώμίλησεν επί του προύπολο-

γιμοῦ του ύπουργείου των στρατιωτικων διά μακρών, αναπτύξας ιδέας αίτινες υπεθάλλοντο μεν παρά πολλοῖς ίσως, αλλά μόνον υπό του Ρίχτερ εξεστομίσθησαν διά πρώτην φοράν μετά πρωτοφανούς τόλμης από βίματος τόσον επισήμου. Εἶνε άδύνατον ν' αποστειλῇ υμίν ευπρόσωπον περιλήψιν του λόγου τούτου, διότι τούτο και χρονον και χωρον πολύν θ' αήηται, άλλ' αναγράφω ένταυθα ωχρόν σκελετόν αυτού.

Εξήτασε τήν κατάστασιν των ύπαξιωματικων και εύρεν αυτήν οικτρόν. Η τάξις των προγυμναστων ύπαξιωματικων αποτελεται, κατ' αυτόν, εκ χωρικών αέστων, οἵτινες έμαθον μεν ολίγα γραμματα έν τῷ στρατῷ, άλλ' άμοιροῦσι πάντη άγωγής. Και άνέφερε πολλά λυπηρά παραδείγματα τής βανασύτητος και τής προς τούς νεοσυλλέτους κακής συμπεριφοράς των. Μόνον μέσον προλήψεως των δυσάρεστων γεγονότων εύρεν ότι θα ήτο αν οι κκ. αξιωματικοι ουχι μόνον άδικαιέπτως παρίσταντο εἰς τά γυμνάσια άγρύπνης επιτηρούντες, άλλλ και συγκατέβαινον αυτοί νά προγυμνάξωσι τούς νεοσυλλέτους. Εἶνε δε τούτο τόσω μάλλον δικαιοτερον κατ' αυτόν, οσω και περισσότερον μισθόν λαμβάνουσιν οἱ τοι και εμοιροῦσιν καλής άγωγής και αναπτύξεως. Από τούτου δ' ορομώμενος ώμίλησε περί του μισθοῦ των στρατιωτων, οἵτινος καταδείξας τό γλίσχρον και ανεπαρκές προσέτεινε τήν αύξησιν άνευ επιβαρύνσεως του προϋπολογισμοῦ, άλλλ δι' άλλων οικονομιών. Και ως τοιαύτας προσέτεινε τήν περικοπήν των παχέων μισθων των ανωτέρων αξιωματικων και τήν κατάργησιν ή ελάττωσιν των πολυτελών και δαπανηρων σωματων και πρό πάντων τής αυτοκρατορικής οαματοφυλακής, ήτις κυρίως εγένετο αντικείμενον των άιχημοτέρων βελών τής νευρωδουσ ήμίλιας του βήτορος, οστις υπεθλήωσε ότι δεν εννοει σχεδόν τον λόγον τής ύπάρξεως της. Και επειδή έν αυτή εύρίσκονται οι πλείονες ευγενεις ως αξιωματικοι, ήτο άδύνατον νά διεκφυγή ή ευγένεια τήν καυστικότητα τής ευγλωττίας του. Ηθέλησε λοιπόν ν' άπεθῇ ελευθερά ή εισοδος τοις ικανοῖς εκ των αστων εἰς τά σώματα και τούς στρατιωτικούς εκεινους βαθμους οἵτινες επεφυλάχθησαν, οδτως ειπείν, μόνον διά τούς ευγενεις. Εδῆλωσεν ότι λίαν ευχαρίστως θά έβλεπε παρά τά ονόματα των τώσων ευγενων και ολίγους Μύλλερ και Σχούλτσηδες, ήτοι διακεκριμένους αστους, άλλλ φερόντας ονόματα τα όποια φερε το ήμισυ τής Γερμανίας. Και όταν τῷ παρετηρήθη τό πολυδάπανον των θέσεων τούτων, αντιπαρστήρησεν ότι προτιμῶ νά βλέπῃ τούς υίους των κεφαλαιούχων και τραπεζίτων ως αξιωματικούς δαπανώντας πολλά εκ των ιδίων ή ευγενεις δανειζομένους παρά τούτων ίνα δαπανήσωσι τά πολλά ταύτα! Εν γένει δε ή όμως του περιστράφη περί τήν καλλιτέρευσιν τής τύχης των έν τῷ στρατῷ λαϊκων στοιχείων και μικρων βαθμοφόρων.

Εἶναι λοιπόν ευνόητος ο λόγος τής θεέλλης, ήν διήγειρεν ο πάσης σπουδής άξιος λόγος ούτος. Εδρεψεν εἰς ίσου σκώματα και επιδοκιμασίας. Εκ των πρώτων δεν ν' αναφέρω τά του αντισιωματικου σατυρικού φύλου ή Αλήθεια (Die Wahrheit) οπερ αφιέρωσεν όλην τήν ελλην και τās εικόνας του τελευταίου αριθμού του εἰς σατυρισμόν του Ρίχτερ, οστις δι' αυτήν επί πλέον έχει και τό ελάττωμα νά καταγεται εἰς Ιουδαίων. Μία εκ των εικόνων αυτής παριστῶ τον αυτοκράτορα ενδεδυμένον τήν μεγάλην στολήν του σωματοφυλακος και συλλαμβάνοντα τον Ρίχτερ, παριστάμενον ως νάον, εἰς έν των παρῳύρων του Reichstag, άφ' ου εἶναι ανηρημένη ή σημαία του σώματος τής σωματοφυλακής με-

τάς χρονολογίας των πολέμων καθ' οὗς τό σώμα ήνδραγάθησεν. Ο Ρίχτερ συλληφθεις δεικνύει γελών ταύτας, ενῶ ο αυτοκράτωρ έγείρων τήν χείρα ίνα τον ραπίσῃ, λέγει αυτός: Άραισχυρον καθαράτιον! (Unverschamter Wicht!).

Άλλά τά σοβαρά φύλλα, φίλα τε και πολέμια, απέδωκαν πολλήν βαρύτητα εἰς τούς λόγους του Ρίχτερ, και είδικα άρθρα μετά σαφηνείας και γνώσεων γεγραμμένα, επί πολλάς ήμέρας τον λόγον τούτον ειχον θέμα. Δύναται τις εἰπειν ότι σχεδόν εξηνητήθη τό ζήτημα. Διότι ο εδω τύπος... Φαντασθήτε ότι απειπειρώμη νά δείξω πώς εννοει νά πραγματευηται τά αλλήθως ζωτικά και σπουδαία ζητήματα ο γερμανικός τύπος και ελησημόνου ο αθλιος, ότι ομιλω προς κοινόν ελληνικόν, οπερ καθ' ήμέραν απολαμβάνει των σπουδαιοτάτων ελληνικων έφημεριδων μας. Αίτινες ή λύουν όλα τά ζητήματα εἰς δύο γραμμās, ή τά δένουν διά τής σοφωτέρας άμαθείας εἰς δέκα μεγαλοσχήμουσ στήλας. Προς τοιοῦτον λοιπόν κοινόν, έχον τοιοῦτον εἰσχοιον τύπον, ήθέλησα νά ομιλήσω περί του γερμανικου τύπου, του νάνου τούτου απέναντι του πανασθεουs ελληνικου!

P.

ΒΟΥΛΗ

Τετάρτη 26 Ιανουαρίου

Πετυκνωμένοι επί των θέσεων αυτων οι συμπολιτεύομενοι, και ή εναντία πτέρυξ ήραιωμένη. Εξω δε ο ούρανος, τον όποιον από του θεωρείου μας διακρίνομεν διά των παραθύρων του απέναντι θεωρείου των Κυριων, είναι απαίσιος. Βρέχει. Απ' εναντίας το θεωρειον παρέχει τήν αισιωτέραν όψιν, πλήρες, και από πολλου καρδακοου τονουτον ερατεινόν πλουτον. Εἰς προς τήν Ροζου, αυτή πλέον εἶναι ο επισοῦσις άρτος.

Η μόνη συνεδρίασις, καθ' ήν αί επερωτήσεις ελάχιστον μέρος κατέχουσιν. Ο Στεφανίδης δύο λόγια, τρία τέσσαρα οι Κύριοι Μαυρομηχίλης και Πικουλάκης. Και ο Δουζνίας, άνευ του όποιου ή επερωτησις είναι ανάλατον φαγητόν, δεν λησμονει τήν αιωνίαν διαχυτικωτάτην γκρίνιαν του, ερωτων τον ύπουργόν τον Ναυτικων τίνα μέτρα ελαβε περί... καταστέλης των τρικυμιών, και τίνα γνώσιν έχει του ανακοινωθέντος περί τούτου ύπομνήματος έν τῇ Γαλλικῇ Ακαδημείῳ.

Ημερησία διάταξις φωνει τό στόμα του Προέδρου, και άρχοντ' επιψηριζόμενα άρθρα τινά· άλλ' έν τῷ μεταξύ υπόκοφός τις συνταραχή παρατηρεῖτ' εγειρομένη εἰς τούς κύκλους των αντιπολιτευομένων, και ο κ. Ζυγμαλίδς διακόπτων τήν άρχομένην συζήτησιν, προσπαθει νά εἴπῃ κάτι τι, αλλά διακόπτεται και ούτος αποτόμως, ως αναδεχθέντος του άρχηγου του επιβλητικωτερον νά παραστήσῃ τό αυτό προς τήν βουλήν. Τό αίτιον τής τοιαύτης τροπής εἶνε ή αναγγελθεισα εἰδήσις περί Κουμουνδούρου, διατελοῦντος πλέον εἰς τās εσχάτας αυτού στιγμās.

Α' Απαισία ειδήσις, λέγει ο κ. Δεληγάνης, αναγκάζει τά πλείεστα των μελών τής αντιπολιτεύσεως, άτινα θά ελάμβανον μέρος εἰς τήν συζήτησιν, νά μεταδωσιν αλλαχού φρονά ότι πρέπει νά διακοψωμεν τήν συνεδρίασιν.

Άλλ' ή συμπολιτεύσις μένει κάρρωμένη εἰς τήν θέσιν

της, διότι, δυσπιστούσα, νομίζει ότι διαβλέπει και υπό την εκδήλωσιν του θλιβερού αυτού καθήκοντος πραγματοποιούμενον το ακοίμητον ιδεώδες της αντιπολιτεύσεως: την ματαιώσιν των συνεδριάσεων. Και τούτο εκφράζει, διά του κ. Περίτση ρίπτουσα κατά πρόσωπον των Δελφικαννικών τὰ ἐξής: "Μεῖς σεβόμεθα τὴν κατάστασιν τοῦ ἀσθενοῦς, σεῖς τὴν ἐμπροσθέντες!,"

Ἄλλ' ἢ ἀνησυχία μετεδόθη πλέον γενικευθεῖσα· ἄλλοι ἐκ τῆς ἀντιπολιτεύσεως ἀναχωροῦσι σιωπηλοί, ἄλλοι θορυβώδως διαμαρτυρούμενοι, ὡς ὁ κ. Κρεστενίτης καὶ ὁ Ζυγομαλάς· ὀλίγοι δὲ παραμένουσιν. Ἀμνηχανία ἐπικρατεῖ, καὶ θόρυβος μεταξὺ Προεδρείου καὶ Κυβερνητικῶν καὶ τῆς ἐπὶ ποδῶς καὶ ἐπὶ θύραις ἀντιπολιτεύσεως. Ἐδῶ φρονοῦσιν ὅτι δὲν πρέπει νὰ γίνῃ διακοπή, ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει ἐπίσημος εἰδησις, ὡς νὰ ἀνηγγέλλοντο ἐπίσημως, ὡς ὁ θάνατος, καὶ τὰ ψυχοραγήματα, ἐκεῖ φέρουσιν ἐνστάσιν μὴ ἀπαρτίας, καὶ ὁ κ. Χαντζόπουλος ἀπὸ τοῦ βήματος λέγει ὅτι ἐν τοιαύταις περιστάσεσι δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχῃ διαφωνία, προκαλοῦσα δυσάρεστους παρεξηγήσεις, καὶ ὅτι δὲν κινδυνεύει ἡ πατρίς διὰ νὰ μὴ γίνῃ ἀναβολή.

Ἐπὶ τέλους ἡ ἀμνηχανία ἐπιτεινομένη κινεῖ τὴν παραλύσαντα χειρὰ τοῦ Προέδρου ἐπὶ τοῦ κώδωνος, ὅστις κρούμενος, διαλύει καὶ τὴν ἀδιάλυτον συμπολίτευσιν.

Πέμπτη, 23 Ἰανουαρίου

Ἡ σημαία κυματίζει ἐπὶ τοῦ βουλευτηρίου, προσέρχονται περὶ τὴν τρίτην ὥραν οἱ ὑπουργοί, τοῦ κ. Καλλιγᾶ κρατοῦντος παρχειανδέσμευ ἑγγράφων, ἀλλὰ συνεδρίασις δὲν γίνεται. Τὰ θρανία κενά. Οἱ μὲν τῶν κκ. βουλευτῶν συνωθοῦνται περὶ τὴν κλίνην τῆς ὑγείας τοῦ ἀρχηγοῦ αὐτῶν, οἱ δὲ περιδιαβάζουσιν εἰς τὴν μουσικὴν.

Κουτρούλης

ΣΤΟ ΠΑΛΑΤΙ

Χθὲς βράδυ ἦτο θέατρο μεγάλο ἴσὸ Παλάτι, τρεγάματα καὶ κινήσεις σὲ σάλαις καὶ κουζίνας, ἀτμόσφαιρα μ' ἀρώματα καὶ ὡμορφιαῖς γεμάτη, μὲ θεατρίνους εὐγενεῖς καθὼς καὶ θεατρίνους. Καὶ δὲς τοῦ πιά τὰ Γαλλικὰ καὶ ἡ κουεταρία, .. τί ἀγαπᾷ ὁ κύριος; τί θέλει ἡ κυρία;

Μόνον ἐγὼ δὲν ἤμουνα ἴσὸ τοῦ Παλατιοῦ τὴ σάλα, μόνο σ' ἐμὲ δὲν ἐγινε προσκλήσεως τιμῆ· ἀλλὰ ποτὲ δὲν θ' ἀνεῶθ' τοῦ Παλατιοῦ τὴ σάλα, ἂν κ' εἰς αὐτὸ τὸ θέατρο δὲν βάλλουν πληρωμὴ. Εἰς ὅλα τὰ θεάματα ὄλοι πληρόνουν κἀτι... γιατί λοιπὸν ἐλεύθερα νὰ μπαίνουν ἴσὸ Παλάτι;

"ὦ! βάλλετε μιά πληρωμὴ εἰς τὰ θεάματά σας, γιὰ νὰ τὰ βλέπουμε κ' ἐμεῖς οἱ μὴ προσκεκλημένοι· δεχθῆτε νὰ καθίσουμε μιτῆ στιγμὴ κοντὰ σας, ἀφήστε νὰ γελάσουμε καὶ οἱ προγεγραμμένοι. Ἀφήστε νὰ μιλήσουμε ἴσ' αὐτὶ τοῦ βασιλιᾶ μᾶς, ἐσεῖς μὲ τὴν εὐγένεια, κ' ἐμεῖς μὲ τὸν παρᾶ μᾶς.

Ἐσεῖς διασκεδάσετε μᾶζι τὸ χρόνο ὄλο, χορεύετε καὶ πίνετε καὶ τρώτε ἴσ' ἄ γερὰ μόνον ἐσεῖς θὰ παίξετε μὲς ἴσὸ Παλάτι ῥόλο; ἀφήστε νὰ παίξουμε κ' ἐμεῖς καμμιὰ φορὰ. "ὦ! τὸ Παλάτι καὶ γιὰ μᾶς ἐλεύθερο ἄς μείνῃ.. γινήτε σεῖς οἱ θεαταί, κ' ἐμεῖς οἱ θεατρίνοι.

τέχνην καὶ ἀταραξίαν κατὰ τὴν ἐξέτασιν ταύτην, εἰς ἣν τὸν εἶχεν ὑποβάλει ὁ Μαῦρος, ὥστε οὗτος τὸν ἐθαύμασεν εὐλικρινῶς. Ἄλλ' οὐχ ἦττον τὸ ἀφρικανικὸν αὐτοῦ ἐνστικτὸν τὸν ἐβίαζε νὰ μὴ ἀναγνωρίζῃ ὑπεροχὴν καὶ νὰ μὴ καταβάλλῃται εὐκόλως.

— Ἄλλο τόσο μὲ μέλει καὶ ἐρέ, εἶπεν ὁ Μαῦρος. Τί νομίζεις ὅτι ἔχεις νὰ κάμῃς ἐδῶ μὲ καμμίαν ἀρσενικὴν γραῖαν; Ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀπὸ τὴν Βενετίαν, εἶμαι ἀπὸ τὴν Ἀφρικὴν.

— Καὶ ἐγὼ δὲν εἰξεύρω ἀπὸ ποῦ εἶσαι, ἀπάντησεν ὁ Σκιαχτής.

— Λοιπὸν θὰ εἶπῃ ὅτι τὰ ἔχεις χαμένα, εἶπεν ὁ Μαῦρος.

— Χαμένα τὰ ἔχεις ἐσὺ, Μαῦρε, εἶπεν ὁ Σκιαχτής ἐκτοξεύσας πρὸς αὐτὸν ὄργιλον βλέμμα.

Ὁ Μαῦρος ἔλαθε καιρὸν νὰ σκερθῇ ὅτι πιθανῶς ἐμελλε νὰ ἐκτραχυνθῇ ἡ φιλονεικία, καὶ ἐφοβήθη μήπως κινδυνεύσῃ νὰ ναυαγήσῃ ἡ ἐπιχείρησις, δι' ἣς εἶχε στρατολογήσει τὸν Σκιαχτήν. Ὅθεν ἀπεφάσισε νὰ δώσῃ τὸ παράδειγμα τῆς προαύτης.

— Δὲν ἤλθομεν ἐδῶ διὰ νὰ μιλῶσωμεν, Σκιαχτή, εἶπε μειδιῶν. Ἐνοεῖς ἂν δὲν ἦτον σπουδαία ὑπόθεσις, δὲν θὰ σὲ προσκαλοῦσα.

— Ὑστερα; εἶπεν ὁ Σκιαχτής προβλέπων αὐτὸν ἀτενῶς.

ΟΙ ΕΜΠΟΡΟΙ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἴδε ἀριθ. 440)

— Δὲν σημαίνει τίποτε, φίλε μου Σκιαχτή, τῷ εἶπεν, ὅτε ἐτελείωσεν. Ἐγὼ ἐννοεῖς δὲν εἶμαι ἀδιάκριτος, ἀλλ' εἶμαι περιέργος μόνον. Σοῦ ἔφερα λόγον δι' αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν, ὅχι διὰ πείραξιν, ἀλλ' ἀπὸ συμπάθειαν. Μὴ φοβῆσαι τίποτε ἀπὸ ἐμὲ.

— Ἀπὸ κανένα ἐγὼ δὲν φοβοῦμαι, ἀπάντησεν ὁ Σκιαχτής, κενώσας καὶ ἄλλο ποτήριον.

— Ἐτσι σὲ θέλω καὶ ἐγὼ, φίλε μου· ἐγὼ ἀγαπῶ τοὺς τολμηροὺς ἀνθρώπους.

— Ὅλιγον μὲ μέλει, ἂν μὲ ἀγαπᾷς ἢ δὲν μὲ ἀγαπᾷς, εἶπεν ὁ Σκιαχτής.

Ὁ Μαῦρος ἠναγκάσθη νὰ ὁμολογήσῃ καθ' ἑαυτὸν ὅτι ὁ Σκιαχτής ἦτον ἰσχυρότερος ἑαυτοῦ. Εἶχεν ἐπιδιείξει τσακὴν

Παλατιανοὶ μου κύριοι, τί θέλετε νὰ παίξω; τὸν εὐγενῆ παράσιτον, τὸν εὐφῶ, τὸν βλάκα; μὴ θέλετε ἐγκώμια Πινδαρικὰ νὰ πλέξω, ἴσ' ἡ νέαις ντουζιέταις σας καὶ ἴσ' ἡ κομψὰ σας φράκα; Τί θέλετε; .. εἰπήτέ μου, κ' ἀμέσως νὰ τὸ κάνω... κανένα δὲν ἐπιθυμῶ καθόλου νὰ πικράνω.

Εἰς ῥοδοδάφναις, βασιλεῦ, ἀμέριμος κοιμήσου, μὲ τὴ ἴδική σου δύναμι τὸ κράτος πάει πρῶτα, μὴ τόσο πιά σκοτίζεσαι καὶ σὺ κ' οἱ σύμβουλοι σου, κ' ἡ εὐτυχία κ' ὁ παρᾶς μᾶς πῆρε κατὰ βῆμα. Μ' ὄλα τὰ κράτη εἶμαθα καὶ σύμμαχοι καὶ φίλοι, καὶ ὁ Σουλτάνος Ὁσμάνῃ εἰς ὄλους μᾶς θὰ στείλῃ.

"ὦ! τί ὠραῖοι Ἀδελικοί, τι ὡμορροί σπαθᾶτοι! ὦ! πῶς ταιριάζουν εἰς αὐτοὺς γαλόνια καὶ φτερά! Παλληκαράδες σὰν κ' αὐτοὺς δὲν ἔχουν τᾶλλα κράτη. πῶ! πῶ! κ' ἂν πολεμήσουμε κ' ἐμεῖς καμμιὰ φορὰ! Εἰς τελετὰς καὶ εἰς χοροῦς καθεῖς τοὺς καμαρόνεις, σ' ὄλους ἀξίζει στρατιγγυὸ ὀλόχριστο γαλόνη.

Σὰς χαιρετῶ, Ὁμογενεῖς, καὶ σὰς, ὦ Φαναριῶται! Τὴν πρόδοον τοῦ ἔθνους μᾶς καθέννας σας γυρεύει, ὄλοι μεγάλοι, τίμιοι, κ' ἀθῶοι πατριῶται, κανένα; δὲν μᾶς ἀπατᾷ, κανένας δὲν μᾶς κλέβει. Κανεὶς δὲν λέγεται πτωχὸς ἴσὸ πλοῦσιό μᾶς γένος, καὶ εἶναι ὄλος ὁ λαὸς κατενθουσιασμένος.

Τί ἀρετὴ, τί αἰσθημα γενναῖον βασιλεῦσι! ἀκούεται τριγγύρω μᾶς ἀγγέλου μουσικῆ· τὸ ὄνειρον τοῦ Πλάτωνος ἀρχίζει ν' ἀληθεύῃ, καὶ πολιτεία γίνεται ἐδῶ ἰδανικὴ.

— Θὰ σὲ ἀφήσω δι' ὀλίγην ὥραν νὰ μὲ περιμένῃς ἐδῶ. — Καὶ ποῦ θὰ ὑπάγῃς; — Θὰ ὑπάγω νὰ εὔρω τὸν ἀρχηγόν, τὸν κόμητα Σανούτον.

— Μακρὰν ἀπ' ἐδῶ;

— Ὅχι πολὺ μακρὰν. Ἐπειτα σοὶ τὸ προεῖπα ὅτι ἐστεῖλα νὰ σ' ἀφήσω μόνον δι' ὀλίγην ὥραν.

— Δὲν ἐνθυμοῦμαι.

— Καὶ ἂν ἔλθῃ ἐν τῷ μεταξύ ὁ Καρτάτσος μὲ δύο τρεῖς ἄλλους, εἰπέ τους νὰ περιμένουν καὶ ἐφθασα.

— Καλά.

— Πίε ἐν τῷ μεταξύ, ἀλλ' ὄχι ὄμως πολὺ. Σοὶ εἶπα ἔχομεν σπουδαίαν ἐργασίαν ἀπόψε, θὰ κάμῃς τὴν τέχνην σου.

— Στὸν διάβολον! ἐμορμούρισεν ὑπόκλιος ὁ Σκιαχτής.

Ὁ Μαῦρος ἠγέρθη καὶ ἠτοιμάζετο ν' ἀπέλθῃ. Αἴφνης ὁ Σκιαχτής ἐκινήθη βιαίως καὶ τὸν συνέλαβεν ἐκ τοῦ ὄμου λίαν σποδρῶς.

— Μαῦρε, μήπως μ' ἔφερες ἐδῶ διὰ νὰ μὲ φάξῃς, καὶ πάγεις νὰ μὲ προδώσῃς εἰς τὸν Σανούτον; Ποῖος εἰξεύρει ποῖαν ἀμυθὴν θὰ λάβῃς τὴν προδοσίαν σου.

— Ἐτρελάθη Σκιαχτή, ἀπάντησεν ὁ Μαῦρος. Ἄν ἤθελα νὰ σὲ προδώσω δὲν ἦσ' ἐλεγα ὅτι ὑπάγω νὰ εὔρω τὸν Σανούτον. Ἐπειτα ὁ Σανούτος εἰξεύρει ἐπάνω κάτω τὰ κατὰ σέ.

— Εἰξεύρει; εἶπεν ὁ Σκιαχτής προηθεῖς.

Ὅλος χαρὰ ὁ βασιλεῦς, χαρὰ κ' οἱ Ἀδελικοί του, γλέντᾳ καὶ ἡ εὐγένεια καὶ ὁ λαὸς μᾶζι του.

"Ε! πῶς σὰς φαίνεται αὐτὴ ἡ ζαχαρένια γλώσσα, Παλατιανοὶ μου κύριοι; .. ἂν θέλετε καὶ ἄλλα, εἴμ' ἔτοιμος νὰ σὰς εἰπῶ ἀκόμη ἄλλα τόσα, ἂν προσκληθῶ στοῦ Παλατιοῦ τὴν τιμημένην σάλα. Τοῦ θεατρίνου δώστέ μου τὴν κόθορον νὰ βάλλω, καὶ πάντοτε ὑπόσχομαι πῶς τέτοια θὰ σὰς ψάλλω.

Σουρῆς.

ΔΙΚΗ ΒΕΛΕΝΤΖΑ

(Παραλειπούμενα).

"Ὅταν ἀναλογισθῇ τις τὸ ἀθῶοτικὸν ἀποτέλεσμα τῶν τριῶν δικῶν, τοῦ Χαρτοσήμου, τοῦ Ἑλληϊμματος, καὶ τῶν Καῦμέδων, τὰ ἐξοδα ὅπερ ἐστοίχισεν ἡ ἐπὶ διετίαν αὐτῆ συντάραξις ὅλης τῆς Δικαιοσύνης, συναίγει τὸ συμπέρασμα ὅτι ὄχι μόνον ὁ Βελεντζᾶς, ἀλλὰ καὶ ἡ δικαστικὴ ἐξουσία συνετέλεσεν εἰς αὐξήσιν τοῦ ἐλληϊμματος.

Δικαζομένων τῶν Καῦμέδων εἰς χωροφύλαξ ἐκκμνε τὸν μεγαλιέτερον θόρυβον.

Ὁ Πρόεδρος: Ἐσὺ χωροφύλαξ, πῶς βαδίζεις ἔτσι· σὰς ἔχουν βαλεὶ διὰ τὴν τάξιν! (!)

Ἡρώτων: — Καὶ ποῦ ταξιδεύεις τώρα ἡ Ἰωλκὸς τοῦ Βελεντζῆκου δράματος; — Εἰς τὰ Βουρῶ τῆς Σμύρνης.

— Μὴ σὲ μέλη, εἰξεύρει ὄχι πολλὰ πράγματα, καὶ δὲν θέλει τὸ κακὸν σου. — Ἐτσι; εἶπεν ὁ Σκιαχτής. — Καὶ ὅσον δι' ἀμυθὴν, σοὶ εἶπα, νομίζω, ὅτι ὁ Μαῦρος δὲν εἶναι ἀπ' ἐκείνους ὅπου πωλεῖ τὰ μυστικά του διὰ χρήματα. Ὁ Σκιαχτής ἀφῆκε τὸν Μαῦρον ἐλεύθερον καὶ οὕτω; ἐξῆλθε.

ΚΕΦΑΛΙΟΝ Ζ΄.

EN TO NAD.

Ἡ Λυγούστα εἶχε νομίσῃ ὅτι ὁ Σανούτος θὰ εἰσῆρχετο εἰς τὸν περίβολον τῆς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Κοσμά διὰ τῆς μεγάλης πύλης, κατ' ἀκολουσίαν τῆς ὑπὸ τῆς ἡγουμένης δοθείσης ἐντολῆς εἰς τὴν θυροφῶν, ἵνα τῷ ἀνοίξῃ οἰανδῆποτε ὥραν τῆς νυκτός. Ἄλλ' οὗτος, ἀδελῶν ἂν παρὰ τῆς ἡγουμένης εἶχεν ἀπολάβῃσι τὴν εὐνοίαν ταύτην ἢ ἀλλοχρόθεν ἐπορίσθη αὐτὰν, εἶχεν ἀποκτήσει κλειδὰ τινὰ τῆς μικρᾶς πύλης, καὶ ἠδύνατο νὰ εἰσῆρχῃται εἰς τὸ μοναστήριον ὅποτε ἤθελεν. Ἄλλως δέ, αὐτόθι εἶχεν ἐγκαταστήσει ἀπὸ δύο ἡμερῶν τῆς δύο αὐτοῦ φίλας Φουρτούναν καὶ Πρόνοϊαν, ἡ δὲ Λυγούστα ἠγνόει τούτο, διότι εἶχεν αὐστηρῶς ἀπαγορευθῆ πρὸς τὴν Φηλικίτην νὰ ἀκριτομυθήσῃ πρὸς αὐ-

— 'Απλοῦς προβιθασμὸς τόνου· ἃ ὃ τὰ βούρλα, πού ἦτονε χωμένη, εἰς τὰ Βουρλά.

‘Ο κ. Κωστής ἐξαργυρώσας τοὺς καυμέδες τοῦ Βελένδζα εἰς Σμύρνην κ’ ἐπανελήθων ἐνταῦθα, ἐμέτρησε τὰ χρήματα, καθ’ ἃ κατέθεσεν εἰς τὸν ψυχγιὸ τοῦ Πάλα.

Εἷς φουστανελλᾶς : — ‘Ὅρῃ τί δὲ ξαμπουνάτε, μὲ τὸ πάλα τὸν μπῆρε τὸν παρᾶ ὁ Βελένδζας.

Αἱ οἱ καυμέδες ἐκυριεύθησαν αἰχμαλωτισθεῖσης μιᾶς σιτοπομπείας κατὰ τὴν ἐπανάστασιν.

Δύο ἀνέκδοτα περὶ ‘Ενόρκων. Ἄνεφερον εἰς ὅτι πολλοὶ ἐξ αὐτῶν ἐρωτώμενοι, τί πέρουν ὅταν κληρόνωνται τοιοῦτοι, ἀπαντῶσιν :

— Τρεῖς δραχμάς καὶ τὰ τυχηρά μας.

‘‘Άλλος διηγήθη τὸ ἐξῆς : ‘‘Ενορκὸς τις, ἐνθ’ ἐδικιάζετο ἡ δίκη, ἐσημείωσεν ἐπὶ σιγαρογράφου τὰς διόλου μυστηριώδεις λέξεις : «Χρειαζονται χρήματα» καὶ τὸ ἔρριψεν μετὰ τρόπον εἰς τὸν δικηγόρον τοῦ δικαζομένου.

Τὴν μεσημβρίαν μεταξὺ τῶν φαγητῶν ὁ δικηγόρος κατῴρωσε νὰ στειλῇ καὶ μίαν γαλοπούλαν, τῆς ὁποίας τὸ κύτος ἐπλήρωσε μετὰ δέσμην χαρτονομισμάτων.

— Αὐτὸ θὰ πῆ, ἀνεφώνησεν εἰς, γαλοπούλα παραγεμισμένη !

τὴν τὴν ἐμπιστευτικὴν ταύτην περίστασιν. ‘‘Ὅθεν περὶ τὸ μεσονύκτιον, ὅτε ὁ Σανούτος εἶχε καταλίπει τὸν Κουρίνην, τοὺς δύο Γίτζας καὶ τὸν Ναυίγαγιῶζον ὄφτινες ἐπανειλημμένως ἐδήλουσαν αὐτῷ, ὅτι ἐμελλον νὰ τὸν ἀφῆσωσι μόνον εἰς τὴν πολιορκίαν τοῦ φρουρίου, ὡς ἀπεγνωσμένων τῶν πραγμάτων κατ’ αὐτούς, ἐλαβεν ὁ Σανούτος τὴν μικρὰν ἐκείνην κλεῖδα καὶ ἐπορεύθη τὴν πρὸς τὸ μοναστήριον ἄγουσαν, ἀκολουθούμενος ὑπ’ ἐνὸς μόνου ὡπλισμένου θεράποντος, εἰς ἀπόστασιν ἑκατὸν βημαίων, ὅν εἶχε διατάξει ν’ ἀπομακρυνθῇ ἅμα τὸν ἐδῆλεσε προσεγγίζοντα εἰς τὰ τεῖχη τοῦ μοναστηρίου. ‘‘Ὁ Σανούτος ἐστρίψε δις τὴν κλεῖδα ἐν τῷ κλείθρῳ, καὶ ἡ θυρὶς ἠνοίχθη. Εἰσῆλθε καὶ διηρθύνθη εἰς τὸν ναόν, διότι ἀρτίως εἶχε σημάνει ὁ κώδων τὸν δόρυον, εἶχε δὲ δώσει ἐντολὴν εἰς τὸν Μαῦρον νὰ τὸν ζητήσῃ ἐντὸς τοῦ ναοῦ. ‘‘Ὅτε ἡ Αὐγούστα ἠνοιξε διὰ δόλου τὴν ὀρθοθώραν τῆς πύλης τοῦ μοναστηρίου καὶ ἀπέδρα, ὡς ἴδωμεν διὰ τοῦ ἱεροῦ περιβόλου κατὰ τὴν τοιαύτην τῆς νυκτός ὥρας, ὁ Σανούτος εἶχεν εἰσελθεῖ ἤδη εἰς τὸν ναόν. Ἄλλὰ τίς ἠδύνατο νὰ τὴν πληροφορήσῃ περὶ τῆς παρουσίας τοῦ Σανούτου, ἀφοῦ αὐτὴ αὕτη δὲν ἤτο προσηΐτις ὅπως μαντεύσῃ ; Ἡ μήτηρ Φηλικίτη ἠδύνατο βεβαίως νὰ πράξῃ τοῦτο, ἀλλ’ ὁ Σανούτος δὲν ἐσπευσε, διότι ἦτο προαπασχολημένος εἰς ἄλλο τι, καὶ ἀπηγόρευσε εἰς τὴν ἡγουμένην νὰ τῆ ἀναγγεῖλαι τὴν ἀφίξιν του.

ΧΡΟΝΙΚΑ

‘Εν τοῖς Ἄνακτόροις προχθὲς τὴν θὴν ἐσπερινὴν ἤρξατο ἡ λεγομένη γενικὴ δοκιμὴ τῶν τριῶν κωμῳδιῶν αἰτινες ἐδόθησαν χθὲς τὸ ἑσπέρας. Ἡ μεγάλη τοῦ θεάτρου αἰθουσα εἶχε πληρωθῆ ὑπὸ φιλοπεριεργου κόσμου, ἐν ᾧ διεκρίνετο ἡ Βασιλόπαις Ἀλεξάνδρα. Εὐθὺς ὡς ἀνεπατάθη ἡ αὐλαία, ἡ βασιλικὴ εἰκογένεια καὶ οἱ φιλοξενούμενοι ζένοι ἐθεάθησαν κατέχοντες θέσεις εἰς τὰ παρασκήνια. Καὶ αἱ τρεῖς κωμῳδίαὶ ἐπαίχθησαν ἐπιτυχῶς ἐν μέρει τῶν χειροκροτημάτων τῶν πολλῶν θεατῶν καὶ τῶν ἐπυφημιῶν τῶν Βασιλέων.

Μεγάλῃ ἐπιτυχίᾳ αὔριον θὰ ἔχωμεν ἐκτενῆ περιγραφὴν τῆς θεατρικῆς αὐτῆς ἐσπερίδος ἐν τοῖς ἀνακτόροις. Νοστιμώτατα ἐπεισόδια.

Αὔριον θὰ συνέλθωσι τὰ μέλη τοῦ Ἄρσακείου Παρθενωγογείου πρὸς ἐκλογὴν τοῦ νέου Συμβουλίου. Πολλὰ λέγονται περὶ τροποποιήσεων τοῦ νῦν καλῶς ὑπάρχοντος προσωπικοῦ, ἀντικαταστάσεως πολλῶν μελῶν αὐτοῦ καὶ συμπληρώσεως ὑπὸ νέων. Συνιστῶμεν εἰς τοὺς ψηφοφορήσοντας μεγαλὰν προσοχὴν εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν προσώπων, καθὼς ὅσον ἔχομεν πάντοτε ὑπ’ ὄψιν ἡμῶν σκανδαλώδη τινὰ ψιθυριζόμενα ἀπὸ τινος καὶ ἐσχάτως μετ’ ἐπιτάσεως διαδοθέντα. Θὰ ἐπανελέθωμεν ὀρμυτέρων ἐὰν δὲν ληφθῶσιν ὑπ’ ὄψιν αἱ παρατηρήσεις μας. Ἄς σκεφθῶσι τὰ κύρια μέλη ὅτι δὲν πρόκειται περὶ ἀνωνύμου τινὸς γραμματιστικῆς ἐταιρίας διὰ νὰ μερισθῶσιν ἐκ τῶν προτέρων τὰ ἐξ αὐτῆς ὄφελι. Πρόκειται περὶ τῆς ἐκπαιδευομένης θηλείας νεολαίας ; ἦτις θὰ ἐξέλθῃ

Εἰσελθὼν ὁ Σανούτος εἰς τὸν ναὸν ἔμεινε κατὰ μέρος ὑπὸ κλινὰ τίνα μαρμαρίνον τοῦ χοροῦ. Ἡ ἡγουμένη, ὡς τὸν εἶδεν, ἐσπευσε πρὸς αὐτόν. — Αἰσιπὸν ἦλθατε, τῷ εἶπεν. — Ἦλθα. — Νὰ παραγγεῖλω εἰς τὴν Αὐγούστην ὅτι εἴσθε ἐδῶ ; — Ὅχι ἀκόμη. — Πῶς ; μήπως ζητεῖτε τὴν φουρτούναν ; εἶπεν ἡ ἡγουμένη μειδιῶσα. Κατ’ ἐκείνην τὴν στιγμήν ἀνεγινώσκετο ἐν τῷ χορῷ ὁ ἐξάψαλμος. Σκότος ὑπῆρχεν ἐντὸς τοῦ ναοῦ, αἱ δὲ θρυαλλίδες τῶν κανθηλίων καταβιθασμένα καὶ ἀσθενῆς φῶς ἔχουσαι, μόλις ἐσπεγγον. Διεκρίναντο εἰς τὸ ἀμυδρὸν τοῦτο φῶς ἀσθενεῖς τινες ἀνακούγεται τῶν ἁγίων εἰκόνων, χεῖρες εὐλογοῦσαι, ἄγγελοι πτερωτοί, ἀργυροὶ στέφανοι. Ἐπὶ τῶν στασιδίων ἐφαίνοντο τῆϊε κακτεῖς ἀνθρώπινοί τινες ὑπάρξεις καλογογαίων, ἀκίνητοι ὡς ἀγάλματα, μετὰ τὰ κουκούλια καταβιθασμένα ἐπὶ τῶν ὀρθοθαλιῶν, ἀνευ ἀνακνήσεως, ἀνευ βλέμματός, ἀνευ φαινομένης ζωῆς. Καὶ ὁμοῦ τίς εἶδε ποῖα λῦπαι καὶ ποῖα πάθη ἐκρύπταντο ὑπὸ τὰ κουκούλια ἐκεῖνα. Ὁ γρηκεὶς ἱερεὺς, ὅστις ἐξετέλει χρέη ἐφημερίου ἐν τῇ μονῇ, μόλις εἶχεν ἀρχίσσει νὰ ἀναγινώσκῃ τὸν ἐξάψαλμον μετὰ σιγαλὴν φωνῆν, ὅτε εἰσελήθον ὁ Σανούτος καὶ εἶχε προσέλθει πρὸς αὐτόν ἡ ἡγουμένη. Ἡ φωνὴ ἐκεῖνη, ἦτο σοβαρὰ,

αὔριον ἐν τῇ κοινωσίᾳ μετὰ ἐφόδιον πρὸ παντὸς ἄλλου τὴν ἡθικήν. — Τῶν φρονίμων ὀλίγα.

Ἐρωτῶμεν τὸν ἀξιότιμον Τελώνην Πειραιῶς κ. Δαμιανὸν Ἐπαιτεῖται ἄδεια τελωνείου διὰ τὰ ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ ἐμπορεύματα ; Ἄν ἀπαιτῆται, πρέπει τὸ Τελωνεῖον νὰ εἶναι ἀνοικτὸν μέχρι βαθείας νυκτός. Ἄλλὰ δὲν ἀπαιτεῖται, διότι ἡ ἄδεια αὐτῆ πρὸ πολλοῦ εἶναι κατηργημένη. Εἶναι ὅμως κατηργημένη διὰ τὸν κ. Δαμιανόν, δὲν εἶναι καὶ διὰ τὸ τελωνοφυλάκειον. Οἱ τελωνοφυλάκες ὄχι μόνον θεωροῦν ὑπιστάμενην τὴν ἄδειαν, ἀλλὰ διὰ νὰ τὴν καταργήσουν καὶ αὐτοί, πρέπει νὰ πληρωθοῦν. Καὶ ἐὰν δὲν πληρωθοῦν, ἐμποδίζουσι τὴν μετακίνησιν τοῦ ἐμπορεύματος. Αὐτὰ ὑφίστανται πολλοὶ κρεωπῶλαι, οἵτινες ἀφοῦ πληρώσουν εἰς ἕνα τελωνοφυλάκα δικαίωμα μῶλου — τὸ ὅποιον εἶναι μᾶλλον δικαίωμα τελωνοφυλάκων, — κατόπιν πληρώνουν καὶ ἄδειαν τελωνείου εἰς ἄλλον τελωνοφυλάκα, ἄλλως τ’ ἀρνιά τῶν δὲν ἀναίθετον ἀπάνω. Πρέπει νὰ γίνωνται αὐτὰ ὑπὸ τὴν σκέπην σας, κύριε Δαμιανέ ; Σᾶς ἐρωτῶμεν.

Ἄλλος Κερκαλλὴν μᾶς γράφει διάψυσιν τοῦ Φιλαλήθους Ἀηξουριῶς τοῦ ἐπιστελλικτοῦ ἡμῖν διάψυσιν τοῦ θανάτου τοῦ Γεωργαντάρα. Ὁ δεύτερος μᾶς φαίνεται πειστικώτερος καὶ ἐπιχειρηματικώτερος. Τὸ μεγαλεῖτερον ἐπιχειρημα εἶναι ὅτι ἐὰν ἤθελε νὰ προσποιηθῇ τὸν θάνατόν του ὁ Γεωργαντάρας, φύσει δύσπιστος ὢν, εἰς οὐδὲνα πλὴν τῶν δύο ἀδελφῶν του, θὰ ἐνεπιστεύετο τὸ μυστικόν, καὶ μάλιστα εἰς τοιοῦτον ὅστις εὐθὺς νὰ προδώσῃ αὐτὸ εἰς τὸν φιλαλήθη Ἀηξουριεῖα. Ἀποδίδομεν καὶ ἡμεῖς πίστιν εἰς τὸν δεύτερον ἀνταποκριτὴν, λυπούμενοι ἐγκαρδίως ὅτι δὲν θὰ δυνηθῶμεν νὰ ψάλωμεν εἰς τὸν Γεωργαντάραν τὸ : Δείξον ἡμῖν καὶ τὴν ἐνδοξὸν σου ἀνάστασιν.

Προπαρσκευάζεται ὁμοῦ ἄλλη ἐνδοξωτέρα πνευματικὴ ἀνάστασις. Ἐχομεν πληροφορίας ἐκ Ἀηξουρίου ὅτι ἐντὸς ὀλίγου δημοσιεῖνται τὰ φιλολογικὰ ἔργα τοῦ Γεωργαντάρα, ὑπὸ τὴν ἐπιστασίαν τοῦ ἀδελφοῦ του Ἰατροῦ. Τὰ ἔργα ταῦτα θὰ καταθαμῶσουν τὸν φιλολογικόν κόσμον καὶ θὰ ἀναδείξουν, ὡς μᾶς γράφει ὁ ἐκ Ἀηξουρίου ἀνταποκριτὴς μας, λαθῶν γνώσιν πολλῶν ἐκ τῶν χειρογράφων, πολὺ μεγαλεῖτερον τὸν Γεωργαντάραν, παρ’ ὅσον τὸν ἐφαντάζοντο καὶ οἱ θερμότεροι τῶν θαυμαστῶν αὐτοῦ.

Ὁ Παρνασσὸς δίδει τὸν χορὸν τοῦ ἀπόψε ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τοῦ Δημαρχείου. Ἀπὸ τοῦδε ἤρξαντο αἱ εἰσιμασίαι, ἡ συρροὴ τοῦ ἐλευκτοῦ κόσμου προμηνύεται ἐκτακτος, οἱ δὲ παρνασσίδες ἀμιλλῶνται τίς πλειότερον νὰ φανῇ περιποιητικώτερος εἰς τὸν κεκλημένον κόσμον. Ἡ ἐπιτροπὴ ἀρ’ ἑτέρου ὁλαῖς δυνάμεσιν καταγίνεται ὅπως καταστήσῃ τὸν χορὸν ὡς οἶόν τε λαμπρότερον. Καὶ οἱ τῶν παρελθόντων ἑτῶν χοροὶ τοῦ Παρνασσοῦ ἦσαν ἐκ τῶν καλλιτέρων ἀλλ’ ὁ ἐφετερινὸς θὰ ὑπερβῇ ὅλους. Θὰ εἰμῆθα καὶ ἡμεῖς ἐκεῖ καὶ θὰ σᾶς τὸν περιγράψωμεν.

Εὐχαρίστως πληροφοροῦμεθα ὅτι ἡ μεγάλη οἰνοποιεῖα τῶν εἰλιτάτων ἀδελφῶν Οἰκονόμου ἐνεκατέστησεν τακτικὰ γραφεῖα ἐξαγωγῆς ἐν Εὐρώπῃ. Ἀπὸ πολλοῦ ἤδη λειτουργεῖ ἐν Βελγίῳ τοιοῦτον Κατάστημα ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ

εὐφροσύνου κ. Σεργίου Οἰκονόμου· προσεχῶς δὲ λαὸν ἐγκαθιδρύεται ἄλλο τοιοῦτον ἐν Βερολίνῳ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν ἑτέρου ἀδελφοῦ, διότι ἡ γενεὰ τοῦ πατρός Οἰκονόμου εἶναι ἐυλογημένη γένος γενεά. Αἱ πρόδοι αὐταὶ τῶν συμπολιτῶν μας δὲν τιμῶσιν αὐτούς καὶ μόνους, εἶναι ἐνθάρρυναι καὶ διὰ τὴν οἰνοπαραγωγὴν μας, διότι ἀνοίγεται ἐπὶ τελους εἰς τοὺς ὡραίους ἑλληνικοὺς οἶνους μας τοῦ Σόλωνος, τοῦ Οἰκονόμου, τοῦ Ἀμπαζοπούλου, ἡ εὐρωπαϊκὴ ἀγορὰ καὶ βεβαίως, ἐὰν ἡ ἐξαγωγὴ λάβῃ διαστάσεις, τὸ ἐμπορικόν μέλλον τῆς Ἑλλάδος ὑποφῶσκει πολὺ φαιδρὸν καὶ εὐδαιμον. Τί εὐτύχημα θὰ ἦτο ἐὰν ἡ ἀνθηροτέρα νεολαία μας δὲν ἐχάνατο εἰς τὴν δικηγορικὴν καὶ τὴν Σχολὴν τῶν Εὐελπίδων, ἀλλὰ παρεδίδοτο εἰς τὴν παραγωγὴν, τὴν μόνην ἀνταξίαν ἀλλοθῶν ἀνδρῶν.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ

Δοκίμιον τῶν Ἀγγλικῶν γνώσεων τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου. Ἰδοῦ τί μᾶς ἐπιστέλλουσιν ἐκ Λονδίνου : Ἐν τῷ ὑπ’ ἀριθ. 334 καὶ ἀπὸ 29 Δεκεμβρίου παρελθόντος ἔτους φύλλῳ τῆς ἐφημερίδος «Ἐθνικὸν Πνεῦμα» ἀνέγνωμεν μεταξὺ ποικιλιῶν ὅτι τελευταίως ἐτελέσθησαν ἐνταῦθα ἐν μεγάλῃ πομπῇ οἱ γάμοι ἵππου τινος ὀνόματι «Ἀρτσερ» (τὸ ὄνομα τῆς νύμφης εὐτυχῶς δὲν ἀναφέρεται) καὶ ὅτι πολλοὶ Ἀγγλοὶ ἐπεμψαν δῶρα καὶ εἰς Λόρδος ἔπεμψε βούν τινα βραβευθέντα ἐν ἐκθέσει κτλ.

«Δύνασθε νὰ φαντασθῆτε, Κύριε συντάκτα, ποῖον γέλωτα ἐπροξένησεν εἰς ὅσους εἶδον τὸ ποικίλον αὐτό, ὅταν μάθητε ὅτι ὁ περὶ οὗ λόγος γάμος δὲν ἦτο γάμος ἵππου, ἀλλὰ νέου τινος ὀνόματι Φ. Ἄρτσερ, περιφήμου ἵππέως, κερδίσαντος πολλὰ βραβεῖα καὶ χρήματα εἰς τὰ ἵπποδρόμια.

Ὁ Καυμένος ὁ Κύριος Ἄρτσερ ἐὰν ἐγνώριζε ὅτι τὸν ἐπῆραν δι’ ἄλλογον καὶ φυσικῶ τῷ λόγῳ τὴν Κυρίαν του διὰ φουράδα, πρὸ πολλοῦ θὰ εἶχε σταλμένους τοὺς μάρτυράς του εἰς τὸν κ. Γοῦδην !»

Μίαν σελίδα ἐκ τοῦ στρατιωτικοῦ Λεξικοῦ. Πῶς μεταμορφώνονται τὰ ἑλληνικὰ τοῦ Χαντζερῆ εἰς τὰ χεῖλη τῶν νεοσυλλέκτων :

- Πηλίκιον = Παλούκιον
- Ξίφος = Ξίφι
- Φυσίγγα = Φιστίκια
- Κολεός = Κοληός
- Γκρά = Γκράφ
- Ἄρθηλαι = Βουρβουδες

ΤΟ ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΟΝ

διέρχεται, δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν, τὴν ἀνοιξιν τοῦ βίου του μετὰ τὸ πριχυμιώδες καὶ ἐπιπονον πρὸ μικροῦ στάδιόν του. Ἐὰν ἐπιμένωμεν εἰς τὴν μεταφορὰν μας, καὶ καθελκύσωμεν τὸ Χρηματιστήριον εἰς τὴν θάλασσαν τῆς ἀγορᾶς, θὰ σᾶς τὸ ἐπιδείξωμεν ἀρμενίζον πηλοσίστιον.

Τὰ Ἀκέρια ἔχουσι πάντοτε τὰσιν ὑφωκίην. Ἐνῷ πρὸ τινος ἀνέβησαν εἰς τὰ 191 φράγκα, καὶ μετὰ τὴν ἐκκοπὴν τοῦ μερίσματος ἀνέλαθον βαθμηδὸν καὶ ἐστάθησαν εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον, τοῦτέστιν ἔφαγαν καὶ ἐχώρευαν κατὰ τὴν χρηματιστικὴν γλῶσσαν, τὸ μέρισμα.

Αί πιστωτικά ζητούνται εἰς τὰ 347 καὶ διὰ τὸ τέλος Φεβρουαρίου εἰς τὰ 346.

Τὸ δάνειον τῶν 120 ἑκατομ. ζητεῖται εἰς τὰ 384 τῶν δὲ 60 ἑκατομ. εἰς τὰ 437.

Οἱ σιδηροὶ ἱράμοι ὑψώθησαν εἰς τὰ 403 σὺν τῇ νέῃ δόσει διὰ τὸ τέλος Φεβρουαρίου καὶ εἰς τὰ 503 τοῖς μετρητοῖς.

Ἐν τούτοις ἡ ἐπιτροπὴ δὲν κατηρτίσθη εἰσέτι παρατηθέντων δύο μελῶν.

Ἦκούσαμεν ὅτι ὁ κ. Βούρος ὑπογράφει μόνος τοῦ τὰ λαχεῖα, τοῦθ' ὅπερ μᾶς εἶπον τινὲς ὅτι εἶναι τὸ αὐτὸ ὡς ὁ κ. Καλλιγᾶς νὰ ἐπιδίδῃ τὰ δικόγραφα.

Μάγκας

ΕΙΣ

ΠΑΥΛΑΚΗΝ ΦΟΡΟΜΠΗΧΤΗΝ

Σάτυραν ζωντανήν, νευρώδη, καυστικωτάτην ἀνέγνωμεν τοῦ Πατρῖνου ποιητοῦ **Κωστή Παπαγεωργίου**. Ἡ χαριτωμένη αὕτη τριστῆλος σάτυρα ἀναφέρεται εἰς τὸν **Παυλάκην Φορομπήχτην (Παύλον Καλλιγᾶν)** ὡς ἀπαντήσας δῆθεν τούτου πρὸς μίαν ἄλλην προγενεστέραν τοῦ ποιητοῦ πρὸς τὸν ἴδιον.—Λυπούμεθα πολὺ διότι δὲν δυνάμεθα νὰ μεταφέρωμεν ἐλοκλήρην τὴν ἐν λόγῳ σάτυραν εἰς τὸ **Μὴ Χάνεσαι**, λυπούμεθα ὅμως πλείοτερον, διότι δὲν δυνάμεθα νὰ μεταφέρωμεν ἐδῶ τὸν Πατρῖνον ποιητὴν, ὅστις καὶ μεταξὺ τῶν πρώτων Ἀθηναίων μας ἠδύνατο νὰ καθέξῃ τὴν θέσιν του.

Διακοσίους καὶ πλέον στίχους ἐστιβάζε μελανούς μελανούς ὡς Κορινθιακὴν σταφίδα, τοῦς ὁποίους ἀποστέλλει εἰς τὸν Ἰπουργὸν τῆς Οἰκονομίας, ὅλους διαλεκτοῦς, στρογγυλοῦς, παιγνιδάρικους, μὲ σημειώσεις, μὲ λατινικὰ κείμενα, κατὰ τὸ σύστημα τοῦ σοφοῦ καθηγητοῦ, μὲ παραπομπὰς, μὲ σχόλια καὶ μὲ χίλια δὺο ἄλλα πράγματα, ἐξ ὧν παραθέτομεν εἰς τοὺς ἀναγκνώστας μας τοὺς ἐπομένους μεζέδες.

Εἶσαι ἄπλοὺς περὶ *Τιμῆς* μ' ἐμὲ νὰ κουβεντιάξῃς τιμὴ θὰ πῆ τὸ *τίμημα*, ποῦ δίνεις κι' ἀγοράζεις. εἰς τ' ἄλλα πράγματα τιμὴ θὰ πῆ ἀνοησία, σίγε κβὰ νὸν στὴν πώλησι καὶ στὴν ἀγορασίαν· γι' αὐτὸ μονάχα μὲ *τιμὴ* ἔμπορεῖς νὰ ἐξωνήσῃς, πολλαὶ πολλῶν πατριωτῶν καρδίαις καὶ συνειδήσεις...

Παραίτησε καὶ ποίησι κι' αἰσθήματα γελοῖα· ὅταν οἱ πάντες κλέπτουσι, τιμὴ θὰ πῆ βλακεία. Ἄν θὲς νὰ γίνῃς πλούσιος, ἔλα ἐδῶ νὰ μάθῃς, τὴν ἐπιστήμην τῆς κλοπῆς, χωρὶς νὰ κακοπάθῃς. Οἱ κουτοκλέφται σήμερα ἵστας φυλακὰς ἐμβαίνουσι, οἱ κλεφτοεπιστήμημορες πολὺ ἕψηλ' ἀνεβαίνουν. Μᾶς φέροι πλοῦτον ἢ κλοπῆ, τιμὰς καὶ μεγαλεῖα, ὑπόληψι, ζητωκραυγαίς, Βουλὴ καὶ ὑπουργεῖα. Ἐγὼ γιὰ νὰ μὲ πλούσιος γλεντῶ καὶ ξεφαντώνω, σαρκάζω, ἐρωτεύομαι, γελῶ καὶ καλλυγῶ, ζῶα, Ῥωμηοὺς, Ὀθωμανοὺς καὶ φράγκαις θεατρίνας, Ἀρμένιας κι' Ἀφρικανὰς ἀκόμη ἀραπίνιας! Μὲ τὴν *Τιμὴ* σου, νηστικὸς θὰ σεργιανᾶς ἵστους δρόμους, κλέπτε λοιπὸν καὶ μούντσονε συνειδήσι καὶ νόμους!

Ἦπόρησα πῶς ἐμίλεις περὶ *Δικαιοσύνης*, ἀφοῦ γνωρίζεις ὅτι ζῆς ἐν μέσῳ Ῥωμοσύνης.

Τὸν χαρακτῆρα τῶν Ῥωμηῶν καθόλου δὲν εἰξεύρεις, καὶ ψῦλλο μέσα στ' ἄχυρα κάθεσαι καὶ γυρεύεις.

Περὶ Βελέντσα καὶ λοιπῶν σου γράφω τὴν ἀλήθειαν: εἰμεῖς ἵστους *συντεχνίταις* μας ἐδώκαμε βοήθειαν! ἦτον αὐτὴ ἡ γενικὴ τῆς Ῥωμοσύνης γνώμη, κι' ὑπῆρχον λόγοι *ρομικοὶ* νὰ κοιμηθοῦν οἱ νόμοι! καὶ ἐπειδὴ Λατινικὰ γνωρίζεις ὑποθέτω, τὰ περὶ φούρτουμ κείμενα ἐδῶ σου παραθέτω: «Βελεντσίόρουμ, Γκρόρτσιμπος ἐτ Κέτσεκμ κλεφτόρουμ, Σαμοθρακόρουμ βούτυρουμ ἐτ Τομαροπουλόρουμ». «Φούρτουμ ἐτ μπαρραττάρια ἐτ φάλλσων σοῦντ ντελίκτα». (εἰς τοὺς ἐνόρκους ἐπέσε κακὸς παρὰς τὴν νύκτα! «Φούρτουμ ἀρμάτουμ (πέτσωμα) φούρτουμ καθαλιφικάτα». (χαλάλι σου, πετσωματᾶ, τὰ κλεψιμῆρά σου φάτα!) «Ντὲ φούρτις πετσωματίτσις, λέξ Πανδεκτῶν τριάντα» (ἀργότερα θὰ στήσωμε ἵστους κλέφταις ἀνδριάντα!) «Χελλένικαι ζουστίτσιαι κρμεν ἰννομινάτους» (τὰ ἴδια τὰ χερᾶκια μας; ἐλύσαν τὰ δεσμά τους!

Κατὰ Τυπάλδον μάλιστα πρέπει *Σταυρὸ* νὰ πάρῃ, τῆς Θεσσαλίας τὸ λαμπρὸ, τὸ πρῶτο παλληκᾶρι, ὁ *Μιλτιάδης* τοῦ κλεινοῦ Θηβαϊκοῦ πεδίου, καὶ *Αἰγαζάνης* τοῦ φτωχοῦ Ἑλληνικοῦ Ταμείου!...

Ὅταν γιὰ σκλάβους ἀδερφοὺς καὶ πάλι *κουνηθοῦμε*, καὶ τ' ἀμυνοπετσώματα ἔμπροστὰ θὰ ξαναβγοῦνε, ὅταν τὸ πρῶτο ἀπὸ ἐμας, τοὺς πορδαλάδαῖς, πέσῃ, κι' ὄλος ὁ τόπος σηκωθῇ ν' ἀρπάξῃ, ἂν ἔμπορῆσῃ, ὅταν καὶ πάλι τ' ἄτακτα θὰ πεταχθοῦν μπουλούκια, νὰ βγάλουν ἀπ' τὰ σύνορα τὰ Τούρκικα παλούκια, Βελέντζας καὶ τὰ τέρια του θὰ γίνουσι ἀρχηγοὶ μας, γιὰ νὰ ὑπερασπίσωμε τὴν *Ἐθνικὴ Τιμὴ* μας!

Ναί! πάλιν πετσωματικὸν θὰ πέσῃ πυροβόλον!

Ζήτω εἰμεῖς οἱ ἔνορκοι, αὐτὸς, τὸ ἔθνος ὄλον!!!

Ἐδῶ τὴν πραγματείαν μου περὶ κλοπῆς περῶνω.

κι' ἐκ τῶν λεχθέντων ἄνωθεν ἰδοὺ τί συμπεραίνω: «Ὅσοι Ταμίαι κι' Ἐπαρχοὶ εἰς τὸ ἐξῆς σουφρῶνουσι, φιλοπατρία κι' Ἰπουργοὶ θὲ νὰ τοὺς ἀθωώνουσι, ἀρκεῖ νὰ βγάζουν *μερτικό* καὶ τοῦ *Λογιστηρίου*! καὶ *μπόλιχο* *κολόκουρο* τοῦ κάθε Ἰπουργείου»!

Τὸν σατυρικώτατον κ. Παπαγεωργίου παρκαλοῦμεν συχνὰ νὰ φιλοδωρῇ τὰς Ἀθήνας καὶ τὸ *Μὴ Χάνεσαι* διὰ τὰς θερμὰς καὶ ἱλαρὰς φαντασίας ποιήματα.

Κ,

ΠΑΡΙΣΙΝΑ ΜΠΙΣΚΟΤΑ

πρώτην φορὰν κομιζόμενα εἰς Ἀθήνας, ἐντὸς ὠραίων *μικροποτιέρων*, γλυκύτατα, νοστιμώτατα, γραφικώτατα εἰς τὸ

NEON ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΔΩΔΙΜΩΝ

ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΠΟΥΛΟΥ

!!! Ἄρωμα!!! Ἄρωμα!!! Ἄρωμα!!!

ΤΕΙΟΝ

ἀείστης ποιότητος εἰς *πακέτα*, ἐκομίσθη κατ' αὐτὰς ἐκ *Ρωσσίας* καὶ πωλεῖται εἰς τὸ ἐπὶ τῆς *Λεωφόρου Πανεπιστημίου*

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ «ΥΓΙΕΙΑ»

Νικολ. Α. Βασιλειάδου.